

Dr Robert A. Peterson, Duch Święty i zjednoczenie z Chrystusem, Sesja 13, Podstawy zjednoczenia z Chrystusem w Liście Pawła, 1 i 2 Koryntian

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja numer 13, Podstawy zjednoczenia z Chrystusem w Pawle, 1 i 2 Koryntian.

Kontynuując nasze studia nad zjednoczeniem z Chrystusem w Pawle, szukajmy pomocy Pana.

Ojcze, dziękuję Ci za Twoje święte słowo. Dziękuję Ci za to, że dałeś nam swojego Ducha Świętego i uczyniłeś nas swoimi świętymi. Otwórz nasze oczy, abyśmy mogli oglądać cudowne rzeczy w Twoim słowie. Zachęcaj nas, prowadź nas w wiecznej drodze, modlimy się przez Jezusa Chrystusa, pośrednika. Amen.

Studiujemy fragmenty Pawła, w których naucza on o jedności z Chrystusem.

Jesteśmy bardzo wybiórczy, ponieważ zjednoczenie z Chrystusem przenika listy Pawła. Jak zobaczymy później, gdy podsumowujemy niektóre z jego tematów i idei, może to być w przypadkowych odniesieniach w powitaniach i zakończeniach listów. Połowa z nich zawiera odniesienia do zjednoczenia z Chrystusem.

Stało się to po prostu częścią jego słownictwa. Imię kogoś, a następnie w Chrystusie, na przykład Timothy, a w Chrystusie jest czasami synonimem dla Christian. W Chrystusie jest synonimem dla Christian.

W języku Chrystusowym zawsze jest podstawowy substrat relacji z Chrystusem, ale wiele innych niuansów, to dobre słowo, które studiował i wy dobył na światło dzienne. Wiele innych niuansów tego w języku Chrystusowym jest na szczycie tego substratu, jeśli możemy tak mówić. Oczywiście, w nim, w Chrystusie, nie zawsze mówi się o zjednoczeniu z Chrystusem, ale w większości przypadków tak.

W 1 Liście do Koryntian 10 Paweł naucza o Wieczerzy Pańskiej, a wersety te należy brać pod uwagę o wiele bardziej niż w świetle słynnego fragmentu o ustanowieniu Wieczerzy Pańskiej w 1 Liście do Koryntian 11. Jest to kluczowy fragment, ale Paweł zamierza, abyśmy czytali go w świetle jego poprzednich słów tutaj, w rozdziale 10. 1 Koryntian 10:16-22.

Kielich błogosławieństwa, który błogosławimy, czyż nie jest udziałem we krwi Chrystusa? Zauważ, że Paweł odwraca kolejność; zamiast chleba i kielicha, najpierw

wspomina kielich. Czy chleb, który łamiemy, nie jest udziałem w ciele Chrystusa? 1 Koryntian 10:17. Ponieważ jest jeden chleb, my, którzy jesteśmy liczni, stanowimy jedno ciało, bo wszyscy uczestniczymy w jednym chlebie.

Rozważcie lud Izraela, czyż ci, którzy jedzą ofiary, nie są uczestnikami ołtarza? Co zatem sugeruję, że jedzenie ofiarowane bożkom jest czymś lub że bożek jest czymś? Nie, sugeruję, że to, co poganie ofiarują, ofiarowują demonom, a nie Bogu. Nie chcę, abyście byli uczestnikami demonów. Nie możecie pić kielicha Pańskiego i kielicha demonów.

Nie możecie brać udziału w stole Pana i stole demonów. Czyż mamy pobudzać Pana do zazdrości? Czy jesteśmy silniejsi od Niego? Mocne słowa. W szerszym i węższym kontekście Paweł stara się odwieść kościół w Koryncie, a zwłaszcza mężczyzn kościoła, od nieświadomego uczestnictwa w pogańskim kulcie.

Niektórzy z nich naiwnie myślą, że mogą jeść posiłki w świątyniach bożków bezkarnie. Twierdzą, że takie zachowanie nie ma żadnego wpływu na życie chrześcijańskie. Ich rozumowanie wydaje się być takie, że ponieważ bożki nie mają rzeczywistości, jedzenie posiłków im ofiarowanych jest nieszkodliwe.

Chociaż Paweł zgadza się, że bożki nie mają rzeczywistości, odrzuca ich linię rozumowania. Wręcz przeciwnie, wierzący nie powinni mieć nic wspólnego z bożkami ani ich świątyniami. Dlaczego? Ponieważ, cytuję, to, co poganie składają w ofierze, ofiarowują demonom, a nie Bogu.

Nie chcę, abyście uczestniczyli, słowo kluczowe w tym fragmencie, z demonami. Zamknij cytat, werse 20. Ta idea uczestnictwa w sferze nadprzyrodzonej, to znaczy nadprzyrodzonego zła, a także nadprzyrodzonego dobra i Boga, jest wzmocniona przez odniesienia Pawła do ofiar ze Starego Testamentu w wersecie 18.

Oto więc tok myślenia. Po dwukrotnym stwierdzeniu, że wierzący, którzy uczestniczą w Wieczerzy Pańskiej w wierze, odkrywają, że jest to uczestnictwo, werse 16, we krwi i ciele Chrystusa — ponownie odwracając elementy.

Następnie mówi o udziale demonów w pogańskim kulcie. A potem kolejna ilustracja, tym razem ze Starego Testamentu, udział w ofiarach ustanowionych przez Boga, werse 18. Zadając pytanie retoryczne, Paweł wskazuje na żydowskie praktyki kultu swoich czasów, które opierały się na naukach Starego Testamentu.

Spożywanie pokarmu składanego w ofiarach oznaczało udział w religijnym akcie ofiary, mianowicie uczestniczenie w czci Boga Izraela. Oznaczało to uczestnictwo w wierze w korzyściach ołtarza, werse 18. Rozważmy lud Izraela.

Czyż ci, którzy jedzą ofiary, nie są uczestnikami ołtarza? W bezpośrednim kontekście Paweł mówi o uczestnictwie z demonami w pogańskich posiłkach religijnych i uczestnictwie z Bogiem Izraela w żydowskich ofiarach. Nacisk położony jest na nadprzyrodzone skutki uczestnictwa. Słowo koinonia użyte dwukrotnie w wersecie 16 koinonia we krwi Chrystusa i koinonia w ciele Chrystusa oznacza uczestnictwo i dzielenie się.

Bardzo dobrym tłumaczeniem byłoby komunია. Używamy tego słowa, oczywiście, w odniesieniu do Wieczerzy Pańskiej, gdybyśmy tylko zrozumieli, że najgłębsze znaczenie Wieczerzy, objęcie kogoś, kto obejmuje wszystkie inne, jest w istocie komunią lub zjednoczeniem z Chrystusem. Dlatego, gdy Paweł mówi o chrześcijanach uczestniczących w Wieczerzy Pańskiej, ma na myśli, że czyniąc to, uczestniczą, komunikują się i dzielą się ciałem i krwią Chrystusa.

To znaczy, że uczestniczą w korzyściach z raz na zawsze złożonej ofiary Chrystusa na krzyżu. Werset 16, kielich błogosławieństwa, który błogosławimy, czyż nie jest udziałem we krwi Chrystusa? Czy chleb, który łamiemy, nie jest udziałem w ciele Chrystusa? Są pytania retoryczne, a użyta grecka cząstka negatywna wskazuje na odpowiedź pozytywną. To znaczy, jest, czy nie? Jest, czy nie? Champa i Rosner są spostrzegawczy.

„Za pomocą pytania retorycznego apostoł naucza, że wierzący uczestnicy Wieczerzy Pańskiej cieszą się prawdziwą komunią z Bogiem i udziałem w życiu, które zdobył dla nas przez krzyż”. Ich wspaniały komentarz do 1 Koryntian. Powiedziałbym, że mam dobry wybór komentarzy i to są moje ulubione.

Są uczciwe, przedstawiają wachlarz poglądów, nie są przesadnie dogmatyczne i chłopcze, opanowały szerszy i węższy kontekst 1 Koryntian. I wszystko w dobrze napisanej prozie. Tę interpretację potwierdza werset 21: nie możecie pić kielicha Pana i kielicha demonów.

Nie możecie uczestniczyć w stole Pana i stole demonów. Paweł nie troszczy się tylko o wygląd. Uczestnicy mają społeczność z demonami, jeśli możemy tak mówić, w pogańskich ofiarach.

A z Chrystusem w wieczerzy. Raz jeszcze, Champa i Rosner przychodzą nam z pomocą. Cytat: Argumentacja Pawła, kładąca nacisk na uczestnictwo we krwi i ciele Chrystusa, ma na celu podkreślenie, gdzie jest Bóg lub gdzie Bóg, małe g, jest przywoływany jako gospodarz lub patron lub gospodarze lub patroni posiłku.

Wspólnota nie jest tylko z mężczyznami i kobietami zgromadzonymi wokół stołu, ale także z bóstwem. Poprzez naszą wspólnotę z Chrystusem uczestniczymy w korzyściach Jego ofiary, która służy ustanowieniu lub odnowieniu naszej przymierzowej relacji z Bogiem. Czy nauczam, że Wieczerza Pańska automatycznie

zbawia? Nie! Ale jest to ewangelia, ceremonialna , więc kościół nigdy nie zapomni ewangelii.

Ilekoć spożywacie ten chleb i pijecie ten kielich, głosicie śmierć Pana, odkupienie i ewangelię, aż przyjdzie. Ta interpretacja jest potwierdzona, jak powiedzieliśmy, wersetami następującymi po wersecie 16. Ponieważ Rzymian 6:1-11 i Kolosan 2:11-12 mówią o zjednoczeniu z Chrystusem jako najważniejszym znaczeniu chrześcijańskiego chrztu, Rzymian 6 :1-11, Kolosan 2:11-12, najbardziej wszechstronne, kompleksowe i głębokie znaczenie chrześcijańskiego chrztu to zjednoczenie z Chrystusem.

Tak więc tutaj, w 1 Liście do Koryntian 10, Paweł naucza, że wierzący uczestnicy Wieczery Pańskiej otrzymują korzyści zjednoczenia z Chrystusem. Cieszą się prawdziwą społecznością z Nim, a nie mówię o tym, co my wnosimy, naszych uczuciach, które są ważne i są subiektywną odpowiedzią na obiektywną rzeczywistość łaski Bożej w Świętej Wieczery. Mówię o obiektywnej rzeczywistości łaski Bożej w Świętej Wieczery, ponieważ Duch Święty przynosi nam korzyści Chrystusa, zasiadającego po prawicy Boga, w Wieczery Pańskiej, tak że jest ona faktycznie środkiem łaski.

Automatycznie? Nie ma czegoś takiego. Kiedy mówię, że chrzest w Wieczery Pańskiej to widoczne słowa, które Ewangelia umieściła w ceremonii, nie przypisałbym im więcej niż Słowu. Słowo Boże jest środkiem łaski.

Wszyscy ewangeliczni chrześcijanie zgadzają się. Kiedy głoszona jest Ewangelia, łaska jest oferowana. Czy jest ona automatycznie skuteczna? Nie.

Oczywiście, musi być przyjęta z wiarą. Podobnie jest z chrztem w Wieczery Pańskiej. Europa jest wypełniona, a Francja jest wypełniona milionami ludzi ochrzczonych w Kościele Rzymskokatolickim jako niemowlęta, które nie zostały zbawione.

Sakramenty nie działają, wbrew twierdzeniom Rzymu, ex opere operato , przez samo wykonanie aktu, łaska jest udzielana. Nie. Ale łaska, prawdziwa łaska, jest udzielana.

A naszą odpowiedzią na tę łaskę musi być wiara, która również jest darem Boga, ale to już inny temat. Wierzący uczestnicy otrzymują korzyści zjednoczenia z Chrystusem. Cieszą się prawdziwą społecznością z Chrystusem i uczestniczą w błogosławieństwach Jego odkupieńczej ofiary.

A jak 1 Koryntian 10:16 mówi o pionowej społeczności z nim w Wieczery. To nie jest kielich błogosławieństwa; to jest trzeci kielich w żydowskiej ceremonii Paschy z pierwszego wieku, kielich odkupienia. To nie jest kielich błogosławieństwa, udział we krwi Chrystusa.

To jest pionowa komunie, uczestnictwo i dzielenie się z Chrystusem. Następny werseł mówi o poziomej wspólnoty w zjednoczeniu z Chrystusem. Nasza jedność z Nim prowadzi nas do zjednoczenia ze sobą nawzajem, a chłopcy, Koryntianie naprawdę potrzebują tego usłyszeć, opierając się na wczesnych rozdziałach i ich podziałach.

I dlatego elementy są odwrócone, nawiasem mówiąc, ponieważ Paweł przechodzi od chleba do kielicha, przechodzi do chleba, a następnie odwołuje się do sposobu, w jaki obchodzili Wieczerzę Pańską. Nie nakazano nam, abyśmy robili to dokładnie tak, jak oni. Używali zwykłego bochenka lub może bochenków, a chleb trafiał do wierzącego uczestnika, który odłamywał kawałek i podawał go dalej.

Paweł używa tej metafory w wersecie 17, aby mówić o poziomym zjednoczeniu lub komunii z innymi wierzącymi, która jest ugruntowana w pionowym zjednoczeniu z Chrystusem, co jest głównym znaczeniem Wieczerzy. Ponieważ jest jeden chleb, my, którzy jesteśmy liczni, jesteśmy jednym ciałem, ponieważ wszyscy uczestniczymy w jednym chlebie, wspólnym bochenku, którego Paweł używa jako symbolu ich wspólnej poziomej jedności. To jest powód, dla którego Paweł odwraca chleb i kielich w wersecie 16, jak powiedziałem, aby zapewnić łatwe przejście z pionowego do poziomego zjednoczenia w następnym wersecie.

Pojawia się pytanie teologiczne: jeśli chrzest chrześcijański oznacza początkowe zjednoczenie z Chrystusem, nie dokonuje tego automatycznie, ale oznacza ewangelię, w którą wierzymy i jesteśmy zbawieni, to dlaczego potrzebujemy ciągłego zjednoczenia z Chrystusem w Wieczerzy Pańskiej? To tak, jakby zapytać, dlaczego potrzebujemy ciągłego łaski i wiary? Dlaczego potrzebujemy ciągłej ewangelii? Ponieważ jesteśmy zjednoczeni z Chrystusem zbawiennie raz na zawsze. Ale Bóg używa środków łaski, głoszenia i czytania słowa, modlitwy i naszego wierzącego uczestnictwa w Wieczerzy Pańskiej jako środków wzmacniających wiarę. Tak więc Kalwin mówi o Bogu używającym Wieczerzy Pańskiej, aby wzmocnić naszą więź zjednoczenia z Chrystusem i zwiększyć naszą wiarę.

Sięgam po słowo, a jeśli zrozumie, jak działa mój stary umysł, to przyjdzie ono później. Ponadto w wersecie 17 Paweł odwołuje się do obrazu kościoła jako ciała Chrystusa. Robi to niemal od niechcienia.

On tego w ogóle nie wyjaśnia. To po prostu część chrześcijańskiego słownictwa. Ponieważ jest jeden chleb, my, którzy jesteśmy jednym ciałem, my, którzy jesteśmy wieloma, jesteśmy jednym ciałem, ponieważ wszyscy uczestniczymy w jednym chlebie.

Gdy wielu członków zboru korynckiego spożywa jeden wspólny bochenek chleba w Wieczerzy Pańskiej, stanowią jedno ciało. Wielu staje się jednym ciałem Chrystusa, jednym kościołem, w spożywaniu chleba. Ich zjednoczenie z Chrystusem,

doświadczane w Wieczerzy, ustanawia i ukazuje ich zjednoczenie ze sobą jako ciało Chrystusa.

1 Koryntian 15:21-23. Nie możemy zbadać każdego tekstu Pawła. Jeśli chodzi o zjednoczenie z Chrystusem, wybieram kilka świętych i powiem tylko tyle.

Oczywiście, nie wypowiadałbym się przeciwko żadnemu z nich. Paweł porównuje i przeciwstawia sobie dwie istoty ludzkie. 1 Koryntian 15:21-23.

To oczywiście dwaj Adamowie. Po rozważeniu katastrofalnych skutków dla wierzących, gdyby Chrystus nie został wskrzeszony z martwych, w 1 Liście do Koryntian 15:12-19 wspominam jako jedną z dwóch rzeczy, że Pan potężnie użył w moim życiu jako 21-latka, aby doprowadzić mnie do wiary w Chrystusa. Powiedziałem, jak uczciwy może być Bóg? Mówi czarno na białym, co by zostało uzyskane, gdyby Jezus nie został wskrzeszony? Katastrofa.

Bylibyśmy bandą głupców. Apostołowie zrobiliby z Boga kłamców. Bylibyśmy zgubieni.

Ci, którzy umarli w Chrystusie, byliby zgubieni. Ale teraz w wersecie 20, drugą rzeczą, nawiasem mówiąc, która mnie przekonała, była Trójca. Oczywiście, słyszałem o tym wcześniej, ale jako 21-latek, który przyszedł do Chrystusa, pochłaniałem Biblię, szczególnie Pawła, i widziałem w jego myślach wszystko.

Na jego myśli, pod jego myślą, w środku, doktryna Trójcy jest wszędzie. I powiedziałem, kto by to wymyślił? To kamień obrazy. To tajemnica.

To wykracza poza naszą zdolność zrozumienia. To musi być boskiego pochodzenia, nie ludzkiego. To musi być sposób, w jaki Bóg zawsze był.

Tak czy inaczej, werset 20 z 1 Listu do Koryntian 15. Ale w rzeczywistości Chrystus został wskrzeszony z martwych — jako pierwociny tych, którzy zasnęli.

Jak na świecie Koryntianie, jako wierzący w Chrystusa, a Paweł ich za takich uważa, w każdym razie zdecydowana większość, mogli wątpić w zmartwychwstanie Chrystusa? Ponieważ jako Grecy i Rzymianie, jako Rzymianie przeniknięci kulturą grecko-rzymską, widzieli, co dzieje się z ciałami po śmierci. A ich naiwnym założeniem było zmartwychwstanie ciała, i przejęli to od swoich filozofów, dlatego na Mars Hill, gdy Paweł wspominał o zmartwychwstaniu, greccy filozofowie po prostu się z niego śmiali. To śmieszne.

Myśleli, że zmartwychwstanie oznaczało śmierdzące zwłoki powracające do życia. Niezupełnie jak zombie, jak mi powiedziano. Z pewnością nie jestem ekspertem od zombie.

Zostawię ten obszar niektórym z naszych dorosłych synów. Naprawdę tego nie rozumiem. Ale w każdym razie, gnijące trupy chodzące dookoła? Ach! A Paul bardzo się stara, żeby pokazać, że, żeby skrócić długą historię, nasze śmiertelne i skażone ciała staną się nieśmiertelne i niezniszczalne.

W rzeczywistości są nieśmiertelni, niezniszczalni, chwalebni, potężni i duchowi, zdominowani przez Ducha Świętego w zmartwychwstaniu umarłych, więc nie rozumieją zmartwychwstania umarłych, a ich naiwne wyobrażenia o gnijących ciałach, które zostaną wskrzeszone, mają katastrofalny wpływ na zmartwychwstanie Jezusa, w które wierzą, aby osiągnąć zbawienie. 1 Koryntian 15:3 i 4: chodzi o ewangelię, śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa, i że trzeba w Niego wierzyć.

Tak więc pokazuje ich niekonsekwencję. Ale w rzeczywistości Chrystus został wskrzeszony z martwych, jako pierwociny tych, którzy zasnęli. Bo jak przez człowieka przyszła śmierć, tak przez człowieka przyszło też zmartwychwstanie umarłych.

Bo jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni. Ale każdy w swoim porządku, Chrystus jako pierwszy, potem w jego przyjściu ci, którzy należą do Chrystusa. Paweł porównuje i przeciwstawia sobie dwie istoty ludzkie.

Tak jak Adam przyniósł śmierć do świata ludzkości poprzez swój grzech pierwotny, tak Chrystus, drugi Adam, przynosi życie poprzez swoje zmartwychwstanie z martwych. On został wskrzeszony jako pierwszy i wskrzesi swój lud, gdy przyjdzie ponownie. Paweł opisuje tutaj chrześcijan jako, cytuję, tych, którzy należą do Chrystusa, werset 23.

Użycie przez Pawła in Christ w wersecie 22 należy czytać w opozycji do użycia in Adam w tym samym wersecie. Jako takie, in Christ odzwierciedla podstawowe znaczenie lokalizacyjne, związane z lokalizacją, wyrażenia użytego w przenośni do określenia królestwa, domeny i królestwa. Wszyscy ci w domenie Adama umierają.

Wszyscy, którzy są w domenie Chrystusa, zostaną ożywieni podczas Jego powrotu. Champa i Rosner uchwycą ducha Pawła w Adamie, w paraleli Chrystusa w tym fragmencie. Paweł przedstawia najbardziej zwięzłą formę historii odkupienia, jaką można sobie wyobrazić.

Archetypowy problem grzechu znajduje swoje eschatologiczne rozwiązanie poprzez kulminacyjny przełom zmartwychwstania dokonanego przez Chrystusa. Bo jak w Adamie wszyscy umierają, tak w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni. Być w Adamie, jak mądrze i zwięźle mówią, oznacza być częścią grupy, która znajduje w Adamie swojego przedstawiciela i przywódcę, a swoją tożsamość i przeznaczenie znajduje w Adamie i tym, co uczynił dla swojego ludu.

Być w Chrystusie to być częścią grupy, która znajduje w Chrystusie swojego przedstawiciela i przywódcę, która znajduje swoją tożsamość i przeznaczenie w Chrystusie i tym, co uczynił dla swojego ludu. To piękny paralelizm. Och, przeciwstawne w swoich skutkach, ale w swoich rolach, są dwoma Adamami i głowami przymierza, federalnymi głowami swojego ludu.

Adam, wszyscy ludzie. Chrystus, Paweł zakwalifikował wszystkich, którzy do niego należą. Wyrażenia w Adamie i w Chrystusie wzmacniają ideę solidarności korporacyjnej.

Poniższy werset jasno pokazuje, że przez ożywienie, cytując Pawła ma na myśli zmartwychwstanie, ponieważ ci, którzy do niego należą, zostaną ożywieni, to znaczy wskrzeszeni, gdy on przyjdzie, bliski cytując. Mógłbym zrobić o wiele więcej z 1 Koryntian 15, ale chcemy poznać tematy i idee Pawła, a nawet ich wkład w teologię systematyczną w przyszłym wykładzie, który wkrótce nadejdzie. Ale nie mogę się oprzeć ostatniemu wersetowi w 1 Koryntian 15: Dlatego, moi umiłowani bracia, bądźcie stali, niewzruszeni, zawsze pełni zapału w dziele Pańskim, wiedząc, że w Panu wasz trud nie jest daremny.

Jest to jedno z wielu miejsc, w których apostoł wyraża, że działania chrześcijanina są w Panu, co oznacza dla Chrystusa. Praca, o której tu mowa, jest pracą chrześcijańską, służbą wykonywaną dla Chrystusa. Ponieważ Jezus powstał z martwych, Paweł napomina Koryntian, aby byli niezachwiani i stali.

Mogą stać mocno, niezależnie od okoliczności, a mając tę kotwicę, ukrzyżowanego, jest ona żywa. W rezultacie mogą być owocni w pracy Pana, wiedząc, że nie pójdzie to na marne. Mówiąc o Chrystusie, o pracy chrześcijańskiej, Barrett, CK Barrett jest zwięzły, cytując, ponieważ jest to zrobione w Panu, nie może bardziej zginąć niż On, bliski cytując.

Przydatny komentarz Barretta do pierwszego Listu do Koryntian. I wiercie lub nie, przechodzę do 2 Listu do Koryntian. 2 Koryntian 1:3-7.

Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa, Ojciec miłosierdzia i Bóg wszelkiej pociechy, który pociesza nas we wszelkim naszym utrapieniu, abyśmy mogli pocieszać tych, którzy są w jakimkolwiek utrapieniu, pociechą, którą sami jesteśmy pocieszani przez Boga. Bo jak obficie uczestniczymy w cierpieniach Chrystusa, tak też przez Chrystusa obficie uczestniczymy w pocieszeniu. Jeśli jesteśmy udręczeni, to dla waszej pociechy i zbawienia.

Jeśli jesteśmy pocieszani, to dla waszego pocieszenia, którego doświadczacie, gdy cierpliwie znosicie te same cierpienia, które my cierpimy. Nasza nadzieja co do was jest niezachwiana, bo wiemy, że gdy uczestniczycie w naszych cierpieniach, będziecie

też uczestniczyć w naszym pocieszeniu. Paweł zaczyna od chwalenia Boga, Ojca Pana Jezusa Chrystusa.

Co znamienne, Apostoł opisuje go jako Ojca miłosierdzia i Boga wszelkiego pocieszenia. Werset 3. Te słowa stanowią podstawę poniższego nauczania. Miłosierny i pocieszający Ojciec pociesza wierzących w ich cierpieniu, aby przygotować ich do pocieszania innych w ich cierpieniu.

To pocieszenie od Boga, które pocieszeni wierzący przekazują innym. Werset 4. Do tej pory jedyną wzmianką o Chrystusie było określenie go jako Syna Bożego. Teraz sytuacja się zmieniła.

Paweł postrzega uczucia chrześcijan chrystologicznie. Gdy obficie dzielimy się cierpieniami Chrystusa, przez Chrystusa, obficie dzielimy się również pociechą. Werset 5. Ważne jest, aby zadeklarować, czego ten werset nie oznacza.

Oczywiście, wierzący nie uczestniczą w odkupieńczym cierpieniu Chrystusa. To pozostaje całkowicie wyjątkowe. Tylko pośrednik dokonuje zadośćuczynienia.

Nie dokonujemy zadośćuczynienia. Ponadto połączenie obecnych cierpień i przyszłego pocieszenia, choć nie jest wykluczone, nie jest w centrum uwagi. Raczej Paweł ma na myśli połączenie obecnych udręek i obecnego pocieszenia.

Powszechnym schematem są obecne cierpienia i przyszła pociecha, ale tutaj jego głównym celem są obecne udręki i obecna pociecha. Jeśli wolisz, wprowadzenie przyszłej pociechy do terażniejszości. To znaczy, zjednoczenie z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu obejmuje nie tylko obecne cierpienia i przyszłą chwałę, ale także obecne cierpienia i obecną chwałę doświadczane jako pomoc i zachęta Ojca.

A ta pomoc i zachęta mają być dzielone. Jeśli jesteśmy udręczeni, to dla waszego pocieszenia i zbawienia. A jeśli jesteśmy pocieszeni, to dla waszego pocieszenia, którego doświadczacie, gdy cierpliwie znosicie te same cierpienia, które my cierpimy.

Tak samo jak Pan Jezus umarł i zmartwychwstał, możemy być pewni, że wierzący dzielą teraz jego cierpienie i pocieszenie. Nasza nadzieja dla was jest niezachwiana, bo wiemy, że gdy dzielicie nasze cierpienia, będziecie również dzielić nasze pocieszenie. Philip Edgcumbe Hughes napisał komentarze do 2 Koryntian i Hebrajczyków oraz trochę pracy nad Księgą Objawienia.

I jest dźwięk; jest niezwykły, był, i jest teraz z Panem, według uczonych Nowego Testamentu. W istocie, trudno nawet ograniczyć go do dyscypliny, ponieważ znał historię interpretacji Nowego Testamentu i Biblii. Wow! A także był bardzo zdolnym teologiem.

Tak więc jego komentarze obejmują historię interpretacji. Jeśli chodzi o krytyczne badania naukowe, poważna interpretacja zaczęła się w Oświeceniu, a poprzednie materiały są po prostu bezwartościowe, przynajmniej ogólnie. Nie dotyczy to Hughesa.

Możemy się wiele nauczyć od ojców, od średniowiecznych, a z pewnością od reformatorów, Johna Edwardsa i tak dalej. Hughes wymownie podsumowuje dla chrześcijanina; jednak, jak wyjaśnia Paweł gdzie indziej, istnieje coś takiego jak społeczność cierpienia Chrystusa, Filipian 3.10. To jest dzielenie się lub uczestnictwo z Chrystusem w cierpieniu. Ale Chrystus, niech będzie pamiętany, nie cierpi już w upokorzeniu, ponieważ jest teraz wywyższony w chwale.

Jeśli jesteśmy powołani do wspólnoty w cierpieniach Chrystusa upokorzenia, to Chrystus chwały jest tym, który pośredniczy w obfitości pocieszenia dla nas, jednym i tym samym Chrystusem. Chociaż nacisk, bliski cytat, kładzie się na obecnym cierpieniu i pocieszeniu, fragment ten nie jest pozbawiony nadziei na przyszłe pocieszenie, ponieważ zwraca uwagę na Boga, który wskrzesza umarłych. To cytat z 2 Koryntian 1:9. 2 Koryntian 1:17-22, wspominałem o tym fragmencie wcześniej i nie mam tu zbyt wiele, ale jest fascynujący, ponieważ przedstawia Pawła w trybie obronnym, odpierającego ataki na jego integralność.

1 Koryntian 1:15, ponieważ byłem tego pewien, chciałem najpierw przyjść do was, abyście mogli doznać drugiego doświadczenia łaski. Chciałem odwiedzić was w drodze do Macedonii i wrócić, aby was zobaczyć z Macedonii, abyście mnie odesłali w drodze do Judei. Czy wahałem się, gdy chciałem to zrobić? Czy układałem swoje plany według ciała, gotowy powiedzieć tak, tak i nie, nie w tym samym czasie? To właśnie mówią jego wrogowie, ponieważ Paweł zmienił swoją trasę.

I mówią, spójrz, on zmienia swój plan podróży i to samo robi ze swoim nauczaniem. On po prostu zmienia wszystko dookoła. On łaskocze uszy swojego słuchacza.

On jest fałszywym apostołem. Cóż, czy Paweł może przyjąć krytykę? Tak. Czy lubi krytyczną krytykę? Nie.

Czy to nie da mu spać w nocy? Nie sądzę. Czy potrafi znieść krytykę ewangelii? Lepiej w to nie wierzyć. I wychodzi walczyć.

I zaiste, jako Bóg jest wierny, 1:18, nasze słowo do was nie było tak i nie. Bo Syn Boży, Jezus Chrystus, którego głosimy wam pośród was, Sylwan i Tymoteusz i ja, nie był tak i nie, ale w Nim jest zawsze tak, bo wszystkie obietnice Boże znajdują swoje tak w Nim.

Dlatego przez niego wypowiadamy nasze Amen ku chwale, Bogu dla Jego chwały. A Bóg jest tym, który nas utwierdza z wami w Chrystusie i namaścił nas, który też położył na nas swoją pieczęć i który dał nam swojego ducha w sercach naszych jako gwarancję i oskarżany przez wrogów o wahanie zarówno w postudze, jak i w przestaniu.

Kiedy nie wraca do Koryntu zgodnie z planem, Paweł broni obu. Wyjaśnia, że zmienił plany odwiedzenia Koryntu, aby ich oszczędzić, werset 23. Co ważniejsze, utrzymuje, że jego przesłanie zawsze pozostawało stabilne i nie uległo zmianie.

Jego przesłanie, jego plany mogą się zmienić, jego trasa może się zmienić, ale nie przesłanie. Nie. To jest niewzruszone i niezmiennie.

Metody, jestem wszystkim dla wszystkich i wszelkimi sposobami mogę uratować niektórych, 1 Koryntian 9. Metody są zmienne. Przesłanie, niezmiennie. Ponieważ zostało mu dane przez zmartwychwstałego Chrystusa, Galatów 1, nie wymyślił tego.

Dzieje się tak, ponieważ jego przesłanie koncentruje się na Chrystusie i ewangelii, wersety 19–20. Te dwa zastosowania w nim są instrumentalne. Bóg składa swoje obietnice i wypełnia je w Chrystusie, to znaczy przez osobę i dzieło swojego syna, Jezusa Chrystusa.

Ze względu na stabilność, jaką Chrystus wnosi do ewangelii, to w nim lub przez niego wypowiadamy nasze amen do Boga dla Jego chwały, werset 20. 19, w nim nasze amen jest zawsze tak, nie tak i nie, nie wahające się, a wszystkie obietnice Boga znajdują swoje tak w nim, oba, które wyjaśniliśmy jako przez niego. Pokazanie instrumentu lub środków.

Paweł nie jest niezdecydowany. Wręcz przeciwnie, on i wszyscy chrześcijanie mają ogromną siłę stabilizującą w swoim życiu, wersety 21 do 23. Święta Trójca czyni wierzących stabilnymi.

Ojciec stabilizuje nas poprzez posługi Ducha Świętego. Paweł mówi o Duchu cztery razy. Ojciec namaszcza nas Duchem, pieczętuje nas Duchem, daje nam swojego Ducha w naszych sercach i daje nam Ducha jako zaliczkę lub gwarancję naszego ostatecznego dziedzictwa.

Bóg daje nam Ducha w naszych sercach, to inny sposób mówienia o zamieszkiwaniu, korelacie, nierozłącznym towarzyszu zjednoczenia z Chrystusem. Paweł pisze, że to Bóg ustanawia nas z wami w Chrystusie, werset 21. Oto trzecie odniesienie do Chrystusa w tych sześciu wersetach.

W tym przypadku „werset wyraża status wierzących, którzy są potwierdzeni jako w jakiś sposób zdefiniowani przez Chrystusa lub należący do Chrystusa”. Doskonała praca Constantine'a Campbella, *Paul and Union with Christ* . 2 Koryntian 5:16 do 21.

Mam nadzieję, że zrobiłem wystarczająco dużo z tymi stabilizującymi wpływami. Może zrobię tylko trochę więcej. Po stwierdzeniu, że obietnice Boga, zwłaszcza ewangelia, są stabilne w wersecie 20, Paweł mówi w wersecie 21, że Bóg, Trójca, zwłaszcza Ojciec, nas stabilizuje.

To właśnie czyni, nie tylko przez swoje mówienie w swoim słowie, ale przez swoje działanie. Konkretnie, ustanawia nas z wami w Chrystusie. Może tu być gra słów, ponieważ *Christos* oznacza namaszczonego, a jego następne słowa to i namaścić nas.

Bóg ustanowił wierzących w Chrystusa, dając im Ducha Świętego. Jest Trójca. Ojciec stabilizuje ludzi w jedności ze swoim Synem .

To znaczy, mówiąc o wierzących jako o tych, którzy należą do Chrystusa, dając im Ducha. Na cztery sposoby mówi o dawaniu im Ducha. Namaścić nas.

Wylał swego Ducha na kościół raz na zawsze w Pięćdziesiątnicę. I wierzący, od tamtej pory, otrzymują Ducha, gdy się nawrócą. On również położył na nas swoją pieczęć.

Choć mało kto o tym wie, w trzech fragmentach Paweł mówi o Duchu Świętym jako o pieczęci Boga. Widzieliśmy to już w 1 Liście do Koryntian, przepraszam, w Liście do Efezjan 4.30. Nie upijajcie się winem, ale bądźcie napełnieni Duchem. Och, to jest złe.

Muszę tam zawrócić, przepraszam. Trochę mieszam w tym miejscu; przepraszam za to. W trzech miejscach Paweł mówi o pieczęci Ducha Świętego.

Duch Święty jest pieczęcią Boga. Efezjan 1:13 i 14. W Nim jesteście również zapieczętowani obiecany Duchem Świętym.

W Chrystusie Ojciec nas pieczętuje. To boska bierność. W Chrystusie zostaliście również zapieczętowani przez Ojca pieczęcią, którą jest obiecany Duch Święty.

Oto Trójca. Ojciec jest pieczętującym, Duch jest pieczęcią, a Bóg pieczętuje wierzących w Chrystusa. Podobnie, tak, to jest Efezjan 4:30. Musiałem napisać pierwszy, ale przepraszam za zły cytat.

I nie zasmucajcie Ducha Świętego Boga, przez którego, z którym powinno być, jak powiedziałem wcześniej. Jesteśmy zapieczętowani na dzień odkupienia. Tam, główny sens zapieczętowania wychodzi na jaw.

To jest zachowanie. Bóg pieczętuje nas teraz Duchem, gwarantując nasze ostateczne zbawienie. Pieczętuje nas, oznacza nas jako swoich i daje nam osobę Bóstwa, aby chroniła nas i nasze zbawienie aż do lub na ostatni dzień odkupienia.

Tak więc przesłanie Pawła jest niewzruszone, ponieważ słowo Boże jest solidne, 2 Koryntian 1:19. A Paweł i wszyscy inni wierzący, w rzeczywistości, są również solidni, ustabilizowani, dzięki Trójcy. Nie tylko mówiąc 1:19, ale działając, szczególnie dając nam Ducha. Bóg nas namaścił i zapieczętował Duchem.

Nie mówi o Duchu, ale jest to dorozumiane. I dał nam swojego Ducha w naszych sercach. A czwarty jest jako zaliczka, gwarancja, a... Mam problem z zapamiętywaniem rzeczy dzisiaj.

Oczywiście, w moim przypadku nie ma to nic wspólnego z wiekiem. Znam to słowo równie dobrze, jak własne imię. Ale czy to jest? Arabone , oczywiście.

Zapózyczenie z języka aramejskiego, arabone . Zaliczka. Depozyt.

Oczekując ostatecznego odkupienia. Kiedy Bóg da nam resztę dziedzictwa, lub obietnicę, to, co jest obiecanie przez... Jeśli mogę użyć współczesnego przykładu, zadatek, który wpłaciłeś na dom. Jako odniesienia do błogosławieństwa Bożego Ducha Świętego.

Pokażmy naszą stabilność, ustanowioną przez Boga i daną Jego ludowi. 2 Koryntian 1:17-22. 2 Koryntian 5:16-21.

Nie starzeję się. To wszystko mit, mówię wam. 2 Koryntian 5, 16-21.

Odtąd zatem nie uważamy nikogo według ciała. Chociaż kiedyś uważaliśmy Chrystusa według ciała, już tak nie uważamy. Tak więc jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowym stworzeniem.

Stare przeminęło, a oto nadeszło nowe. Wszystko to jest z Boga, który przez Chrystusa pojednał nas z sobą i zlecił nam postugę pojednania. To znaczy, że w Chrystusie Bóg pojednał świat z sobą.

Nie licząc im ich przewinień i powierzając im przesłanie pojednania. Dlatego jesteśmy ambasadorami Chrystusa. Bóg wzywa przez nas, a my prosimy was w imieniu Chrystusa, abyście zostali pojednani z Bogiem.

Dla nas, abyśmy w Nim... Dla nas Bóg uczynił grzechem Tego, który nie znał grzechu, abyśmy w Nim stali się sprawiedliwością Bożą. Paweł mówi o zmianie statusu wierzących. Jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowym stworzeniem.

W Chrystusie charakteryzuje nową domenę, w której znajdują się chrześcijanie. To jest domena Chrystusa, jego królestwo. Bycie pod jego królestwem oznacza bycie częścią nowego stworzenia Bożego.

Apostoł kontynuuje opisywanie tego stanu rzeczy. Stare przeminęło, mówi. Oto nadeszło nowe.

Paweł łączy w Chrystusie i pojednanie w wersecie 17. Wydaje się, że czyni w Chrystusie, w wersecie 19, paralelę do przez Chrystusa, w wersecie 18. Brzmi to tak: 18, Bóg przez Chrystusa pojednał nas ze sobą.

19, czyli w Chrystusie Bóg pojednał świat ze sobą. Przez Chrystusa, w Chrystusie. 18 i 19 z 2 Koryntian 5. W Chrystusie jest zatem użyte instrumentalnie w wersecie 19.

Bóg czynił pokój między światem a sobą poprzez osobę i dzieło Chrystusa. Paweł łączy w nim również usprawiedliwienie. Dla nas, wersecie 21, On, Bóg, uczynił grzechem Tego, który nie znał grzechu, abyśmy w Nim stali się sprawiedliwością Bożą.

Chociaż wszystkie zastosowania języka Chrystusowego komunikują relację między Chrystusem a wierzącymi, większość zastosowań nie wskazuje bezpośrednio na zjednoczenie z Chrystusem. Ale tak wydaje się być w tym przypadku. I cytuję Constantine'a Campbella, który bardziej niż ktokolwiek inny nauczył mnie, co to oznacza, co oznacza zjednoczenie z Chrystusem w Pawle.

„Fraza ta może wskazywać na zjednoczenie z Chrystusem. Wierzący stają się sprawiedliwi, dzieląc się sprawiedliwością Chrystusa. Odnosi się do wersecu 21.

Siła tego odczytania pochodzi z pozornej symetrii w wersecie, w którym Chrystus staje się grzechem dla nas, a wierzący stają się sprawiedliwością w Nim. Ponieważ Chrystus, który nie znał grzechu, stał się grzechem, w cudzysłowie, dzieląc w ten sposób niedolę grzeszników. Tak więc grzesznicy stają się sprawiedliwi, dzieląc Jego sprawiedliwą pozycję. Wewnętrzna logika samego wersecu musi być ostatecznie rozstrzygająca. W Nim wskazuje na zjednoczenie z Chrystusem”.

W naszym następnym wykładzie będziemy kontynuować studiowanie zjednoczenia z Chrystusem w listach Pawła.

To dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja numer 13, Podstawy zjednoczenia z Chrystusem w Pawle, 1 i 2 Koryntianach.